

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Drăgoianu, Any
Umbra mea urcă pe scenă / Any Drăgoianu. - Apahida :
Neuma, 2020
ISBN 978-606-8975-71-9

821.135.1

Any Drăgoianu

UMBRA MEA URCĂ PE SCENĂ

Editura
NEUMA

Cuprins

<i>Ieșirea din defileu</i>	/ 5
Umbra mea urcă pe scenă	/ 7
Act terminal	/ 8
Obsesia comparațiilor	/ 9
Cercul resemnărilor	/ 10
Trafic	/ 11
Poemul neființei	/ 12
Falsificarea unui destin	/ 13
Femeia îmbrăcată în poemul tău de azi	/ 14
Notificare	/ 15
Fragment de suflet	/ 16
Poem de veghe	/ 17
Ca o încordare firească	/ 18
Poem orizontal	/ 19
Furt calificat	/ 20
Numărătoare inversă	/ 21
Început de strigăt	/ 22
Nebunie asumată	/ 23
Similitudini	/ 26
Când un glonț intră în carne străină	/ 27
Clepsidre	/ 28
Toamna unor pierderi	/ 29
Poem	/ 30
Ora adevărului	/ 31
Bagaje	/ 32
Bucă temporală	/ 33
Vorbesc cu un străin	/ 34
Mofturi	/ 35
Războiul dimineților înșorite	/ 36
Pagini roase de timp	/ 37
Poeții pierd totul până la urmă	/ 38
Umbre	/ 39
În orașul umbrelor	/ 40

Mărturisire	/ 41
Statistica unei crize de identitate	/ 42
Interferențe	/ 43
La marginea lumii	/ 44
Nivel superior	/ 45
Condamnări	/ 46
Împotmoliri istorice	/ 48
Obsesia binelui	/ 49
Poemul unui destin	/ 50
Rătăcirile astea mă îmbătrânesc	/ 51
Preț de o secundă am gustat fericirea	/ 52
Îngerii mamei	/ 53
Experiment	/ 55
Reevaluare	/ 56
Noua strategie	/ 57
Revenire	/ 58
Mesaje din cealaltă parte a lumii	/ 59
În afara pericolului	/ 60
Pe coapsele ei doarme absolutul	/ 61
Rugămintă	/ 62
Promoțională	/ 63
Sufletul acesta nu iubește viața	/ 64
Dumnezeul fricilor mele	/ 65
Anunț	/ 66
E iarnă	/ 67
Călătorul	/ 68
Despărțirea de mituri	/ 69
Marjă de eroare	/ 70
Studiu	/ 71
Evadarea	/ 72
Mai am o jumătate de inimă	/ 73
Forțarea destinului	/ 74
M-am panicat la sfârșit	/ 75
Supraviețuitoarea	/ 76

Ieșirea din defileu

Iată că aveți în față un nou volum de versuri semnat de Any Drăgoianu, această „lady in red” a poeziei gorjene și universale. Căci drumul spre universalitate trece pe unde nu te-ai aștepti și, dacă a străbătut axa Hobița-Paris, totul e posibil și azi. După volumul precedent, tumultuosul *Femeie jucându-se cu focul*, apărut tot la Editura Neuma, în această culegere de versuri inedite, cu titlul la fel de inspirat, *Umbra mea urcă pe scenă*, poezia scrisă de Any Drăgoianu s-a limpezit, a devenit mai meditativă și mai reflexivă. Asemeni Jiului care își astâmpără cursul când scapă din defileu pentru a trece pe sub podul Târgului (declarat „amar” de criticul și poetul Gheorghe Grigurcu), textele scrise de Any Drăgoianu devin mai ample și mai liniștite.

Umbra care urcă pe scenă se măsoară cu verbele/ îngrămădite în pieptul actorilor/ nimeni nu răspunde la provocare/ un control absolut al cortinei este apanajul eului care își compune minuțios apariția ca și dispariția într-un „act terminal” în urma căruia omul este biruit de istorie, căci: istoria a învins din nou/ în picioare rămân numai/ statuile din centrul orașului.

Ceremoniile rămân totuși somptuoase. Resemnarea pe care o clamează poeta este enunțativă, are mult dintr-un gest teatral, larg, de efect: *mă resemnez/ până la urmă viața asta/ nu e decât o ușă pe care intrăm grăbiți/ într-o casă zugrăvită/ în atâtea culori/ mereu ne îngheșuim pe holurile înguste/ .../ până să ajungem în balcon/ ca să facem*

semne mulțimii/ adunate să ne aclame. Resemnare? Poate, dar una cu pași bine decupați, ca pe un podium al unei gale mondene.

Poeziile din această carte au încă destul din disperarea cu care „femeia” care se juca periculos cu focul voia să incendieze lumea. Privirea este însă mai largă, se simte o tentație a împăcării cu Universul și cu destinul. *Femeia îmbrăcată în poemul tău de azi este acum cu genunchii vineți de așteptare. Ea trage de timp ca de o corabie naufragiată/ să mai câștige zile din tinerețe. Cititorul e îndemnat să o asculte, nu mai este sfidat s-o lege ca pe o urmașă a lui Nero care va aprinde cetatea: și ascultă-i plânsul/ singurul imn pe care-l repetă încă din copilărie.*

E bine că Any Drăgoianu nu-și calmează întru totul angoasele, dar și că are acces la reflecții mai profunde. Dacă pozele de vitrină există și ele, poeta le echilibrează bine cu versuri mai adânci și mai confesive: *nu știu dacă bucata aceasta de lume/ este o născocire/ dintr-un joc virtual/ și când apăs enter/ vin sute de troieni/ îngropând verdele câmpiei/ în adâncul celulelor laser. Cămașa de forță a devenit confortabilă.*

Contez în continuare pe Any Drăgoianu și cred că trebuie să urmărim cu atenție maturizarea ei promițătoare, textele tot mai ofertante și mereu vitale.

Horia Gârbea

Umbra mea urcă pe scenă

se măsoară cu verbele
îngrămădite în pieptul actorilor
nimeni nu răspunde la provocare
un control absolut al cortinei
regizorul tresare
am făcut ceva greșit
spectatorii încep să râdă
umbra mea
albă ca o statuie
se clatină spre stânga
unde Ana și Manole încearcă un dialog
ciucurii cortinei se lipesc
pe pieptul actriței
odată cu mortarul
umbra înaintează vulgar
depășește toate granițele baladei
nu dețin controlul
cineva a făcut o farsă
poate un amant secret
care vrea să-l alunge pe meșterul îngâmfat
cine sunt eu
și de ce e atât de îngustă scena
spectatorii aplaudă ca la un show de duzină
brusc umbra mea se retrage
înțelegând neputința schimbărilor istorice
într-un cadru perfect
Ana își plânge de veacuri
trupul/frumusețea/pruncul

Act terminal

se făcea că vine noaptea pe ape
 câteva construcții șubrede o luau la vale
 ca o întrerupere bruscă
 viața mea
 un zgomot ciudat în afara gândurilor
 departe/depart
 cineva sapă un șanț mare
 număr cazmalele
 15
 plus o zi de sâmbătă surprinsă de întuneric
 și câteva suprapuneri grosolane
 e doar o călătorie plină de obsesii
 îmi zic
 apele cresc
 între orele 3 și 4
 cazmalele scot pământul cleios
 pe marginea îngustă a nopții
 viața mea
 ca un cuvânt imobilizat
 în beznă
 nu-i nimic
 istoria a învins din nou
 în picioare rămân numai
 statuile din centrul orașului

Obsesia comparațiilor

rănilor de azi par făcute cu intenție
 un sadism lipit pe buzele tale
 amestecat cu sarea unui sânge dureros de limpede
 ca un cântec la miezul nopții
 când îți ard palmele
 și nu-mi vorbești dintr-o ambiție prostească
 încă un eșec premeditat
 să-ți aud plânsul
 cum sparge pereții și invadează spațiul
 ești la vârstă când poți privi în oglindă absolutul
 crezând că e o copilărie dezbrăcată de sensuri
 sau o altă nenorocire trecută prin mintea ta
 eu nu fac nimic
 e doar o privire în ansamblu
 un tu rezemat de limba ceasornicului
 și scârțâitul grav al orelor
 rănilor de azi par săvârșite cu intenție
 o condamnare a conștiinței care se ține de tine
 ca pisicul de perdeaua zdrențuită
 și trage cu putere
 până cade galeria peste vaza cu flori
 așezată pe măsura prăfuită
 eu nu fac nimic
 e doar o privire în ansamblu

Cercul resemnărilor

mă resemnez
 până la urmă viața asta
 nu e decât o ușă pe care intrăm grăbiți
 într-o casă zugrăvită
 în atâtea culori
 mereu ne înghesuim pe holurile înguste
 ne certăm între noi
 ne sfâșiem ca lupii
 vânând scaunele regale
 până să ajungem în balcon
 ca să facem semne mulțimii
 adunate să ne aclame
 trecem prin bucătăria cu vase murdare
 alunecăm pe gresia plină de ulei
 ni se răstoarnă coșul de gunoi în cap
 intrăm în baie
 geamul de la cabina de duș se sparge
 rănindu-ne picioarele
 apoi suntem închiși în debara
 pentru o mie de ani
 și când ne întoarcem
 o luăm de la capăt
 nimic spectaculos

Trafic

jumătatea aceasta de drum mi-e străină
 asemeni muntelui din depărtare
 îl văd
 dar n-am simțit sub tălpi stâncile colțuroase
 sau aerul rarefiat care să-mi tulbure plămânii
 câteva linii trasate imaginar în colțul minții și atât
 o maturitate forțată
 în era tehnologiei brutale
 poate eu sunt străină pe acest segment
 când aglomerația a devenit normalitate
 încerc să mă exclud
 îmi adun uneltele primitive
 și pornesc desculță pe jumătatea de drum
 unde automobile sofisticate claxonează intens
 da
 am înțeles
 că munții și drumurile necunoscute
 nu au ce căuta pe segmentul de timp traversat
 îmi aduc aminte învățăturile lui Solomon
 apoi lepădările lui Petru
 așa sunt eu demodată
 iau cu mine la drum ceva ce alții
 ar închide în cufărul istoriei

Poemul neființei

I-am scris duminica trecută când tu dormeai
 atât de aproape de mine ca o cicatrice pe salteaua moale
 aveai un braț așezat pe ureche și nu-mi păsa ce visezi
 te agitai des
 chiar vorbeai în somn despre facerea lumii
 cineva îți poruncea să ucizi
 poate că tu ești Cain
 și în odihna acelei zile l-ai îngropat pe Abel
 întindeam degetele deasupra capului tău
 să îți fac semnul crucii
 să ți se ierte sângele visat
 să ți se spele sufletul că tinerețea încă nu ți-a trecut
 și nu-ți poți continua viața cu o crimă săvârșită
 poemul acesta l-am scris în acea duminică
 vreau să nu uit niciodată cum te-ai ridicat din somn
 ca dintr-o boală și ai urlat la mine
 am plâns
 dar nu mi-a fost frică
 am luat un șervețel umed
 și ți-am șters fiecare deget în parte
 apoi te-ai liniștit
 nu știi câți morți ai pe suflet
 și nici de ce ai fost ales să treci
 din carnagiu în carnagiu
 ca un lup alungat din haită

Falsificarea unui destin

un bărbat se laudă pe toate rețelele de socializare
 că în palmele lui poemele au o naștere rapidă
 și lumea îi iubește fiecare pată de cerneală
 de dimineată mi-a lăsat un mesaj ca lama unui cuțit
 nu-i nimic mi-am spus
 doar e gloria lui
 niciodată n-am stat într-o inimă cu pretenții de stea
 îmi mestec nimicurile și tac
 nu pot să mă ridic la înălțimea atâtor cerințe
 el a lovit și a fugit
 lașitatea striga în urmă ca o mireasă părăsită
 în fața altarului
 eu n-o să-l urăsc
 nu
 că mi-e teamă de zilele când parfumul aspru
 de tămâie
 va acoperi văzduhul
 e liniște în mine
 nu știu cum își va privi faptele în oglinda nopții
 când va încerca din răspuțeri
 să-și adoarmă demonul mândriei

Femeia îmbrăcată în poemul tău de azi

cu genunchii vineți de așteptare
trage de timp ca de o corabie naufragiată
să mai câștige zile din tinerețe
privește-i palmele pline de bătăture
și ascultă-i plânsul
singurul imn pe care-l repetă încă din copilărie
unde și-a îngropat visurile
nu-i nimic fantastic în toate astea
nimic de urmat
nimic de scris în jurnale
doar o oboseală cumplită
despre care alege să-ți vorbească
și ești doar un străin întâlnit accidental
când războiul poezilor stă să înceapă

hai să împărțim bucata asta de timp
hrănindu-ne singurătățile
fără frică sau rușine
nu-i nimic fantastic în trecutul meu
dar
cine știe
poate de azi
tocmai de azi
de la poemul acesta de un roșu aprins
viața mea capătă sens

Notificare

numărându-mi neputințele
brațele-mi cad ca arborii
retezați de lamele reci
nu găsesc siguranța pentru zbor
am îndoiala prinsă în piept
când te văd ridicându-te din mijlocul verbelor
apăsând pedala victoriei

mă cunosc destul de bine
dezamăgirea e tatuată pe brațe
de câte ori privesc trupul tău
legănându-se în hamacul iluziilor
durerea sclipește deasupra

și pentru că mereu am pierdut
scuturile sunt activate din secunda
când ți-am citit numele în cartea singurătăților
tu vrei un joc al răbdării
trecut prin sita inimii
o atingere lentă
de la suflet spre carne
aparent sunt ceea ce cauți de o viață
un pumn de țărână amestecată cu tristețe
nu-i nimic
pe segmentul acceptării m-am pliat cel mai bine
mă voi așeza lângă inima ta
de câte ori ai să mă strigi
într-o liniște desăvârșită
exact ca poemul acesta
fără pretenții